

Hogyan várjuk az Urat?

Radu Gavriluț

Elhangzott Nagyváradon, 2022. március 20-án

<https://www.ekkleziaoradea.ro/>

5Mózes 8,10-20: „És ha eszel és megeledszel; akkor áldjad az Urat, a te Istenedet azért a szép országért, melyet neked adott. Vigyázz magadra, el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről; meg nem tartván parancsolatait, ítéleteit és törvényeit, melyeket én parancsolok néked ma. Hogy mikor eszel és megeledszel; jó házakat építesz és laksz; marhád és juhod megsokasodik, ezüst és arany sok lesz nálad; és minden vagyoned sok lesz: akkor fel ne fuvalkodjék szíved; és el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, aki kihozott téged Egyiptom országából, a rabszolgaházból. Aki vezetett téged a nagy és félelmetes sivatagban tüzes kígyók és skorpiók közt, és víztelen szomjú földön; aki vizet fakasztott neked a kovakő sziklából. Aki mannat adott enned a sivatagban, amit nem ismertek atyáid; hogy megalázzon téged azért, hogy próbára tegyen téged, hogy jól tegyen veled azután. És azt ne mondd szívedben: Az én erőm és kezem hatalma cselekedte nekem ezt a hatalmas dolgot. Hanem emlékezzél meg az Úrról, a te Istenedről, hogy ő az, aki neked erőt adott hatalmas dolgot cselekedni azért, hogy fenntartsa szövetségét, melyre megesküdött atyáidnak, mint a mai nap van. Ha pedig elfelejtkezőn elfelejtkezel az Úrról, a te Istenedről, és más istenek után jársz, és azoknak szolgálsz és leborulsz előttük; bizonyoságot teszek ellenetek ma, hogy elveszvéen elvesztek. Mint azok a nemzetek, amelyeket az Úr elveszít előledek, úgy vesztek el annak következtében, hogy nem hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára.”

Tudjuk, hogy J.N. Darby készített egy bibliafordítást. Munkatársaival együtt komoly erőfeszítéssel dolgoztak rajta, hiszen nyilván hatalmas munkát jelent a Bibliát lefordítani, ugyanakkor jó munkát végezni. De annyira lefoglalta őket ez a tevékenység, olyan mértékben belevetették magukat ebbe a munkába, hogy végül azt vették észre, megfeledeztek az Úrról. Amikor pedig erre rájöttek, elhatározták, hogy minden nap megtörik a kenyeret. Azért tették ezt, mert ez az egyik, amit az 1Korinthus 11,24-25-ben olvasunk, ez: „és hálákat adván megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek; ez az én testem, mely tiérettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre – vagy más szóval: emlékezzetek Rám. – Hasonlóképpen a pohárt is vette, minekutána vacsorált, ezt mondván: E pohár az új szövetség az én véreemben; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok, az én emlékezetemre”. Vagy mondhatnám másként fordítva: „amikor a kenyérből esztek és a pohárból isztek, Rám emlékezzetek”. Egy alkalommal az Úr Jézus szemrehányást tett a tanítványoknak, és ezt mondta: „higgyetek, legalább magukért a cselekedetekért higgyetek, amelyeket tettem”, de a gondolata az volt, hogy Őbenne higgyenek.

Mi úgy tudunk örülni; és én is, amikor az Úrhoz tértem, annyira örültem – és bár nem mondhatom, hogy botladozás nélküli lett volna az utam, de abban soha nem kételkedtem, hogy nem jutok a pokolra. Mert nagyon világosan tudtam, hogy az Úr Jézus Krisztus elhordozta az én bűneimet az Ő testében a keresztfán, megfizette az árat az én bűneim büntetéséért, és Isten örömmel tekintett erre, és elégedett volt az egyetlen áldozattal, amit nem kell évente megújítani. Attól kezdve nagyon biztos voltam abban, hogy ez a dolog igaz.

De Izrael népe is, akik Egyiptomból kijöttek és a pusztában vándoroltak, látták az Úr kezét, és tudták, hogyan hozta ki őket Egyiptomból, és vitte át őket a Veres-tengeren. De azt mondta nekik: vigyázzatok, hogy el ne feledkezzetek, mikor bementek az országba! Emlékezzetek meg Rólam! Ne

feledkeztek el Rólam. Mint amikor valaki nagyon el van foglalva a saját dolgaival. Lehet valaki a saját dolgaival elfoglalva, és elfeledkezik az Úrról. És azt látja, hogy az örömei és a dolgai gyarapodnak, és megelégedett ezekben.

Voltam az Egyesült Államokban, és Boston környékén meglátogattam egy testvért, aki azóta már az Úrhoz költözött. Ő olyan módon tudta bemutatni a történelmet, ahogy a könyvekben nem találjuk meg, mert a történészeket befolyásolja a rendszer, amelyben élnek. Ha valóban ismernék a történelmet, nem lennének olyan nagy hazafiak. Ez a testvér ismerte a történelmet, és elvitt bennünket a tenger mellé, ahol egy területen hatalmas házak álltak. És azt kérdezte: tudjátok, kié ez a sok ház? Az utódok már nem tudták karbantartani, ezért az államnak ajándékozták őket. De ezeket a házakat azok leszármazottjai építették, akik az üldözések idején kivándoroltak Angliából, és ide jutottak; utódaikat pedig nagyon megáldotta az Úr. Olyan áldásban volt részük, hogy palotákat építettek. Most már nem laknak ezekben a házakban, de látható, ahogyan az Úr megáldotta ezeket az embereket az utódait. Ahogy az Igében olvassuk: „láttam az igazat és az ő utódait, hogyan áldotta meg őket az Úr ezerízígen”. Mi nem tudjuk, miért lesz áldott valaki, és tér meg az Úrhoz, de valamiképpen az ő nemzetségében az elődei között volt valaki, aki komolyan kereste az Urat, és ezért az ő nemzetsége áldásban részesült.

De mikor ilyen tapasztalatod lesz, meglásd, hogy ne feledkezz el! Vigyázz! Ne feledkezz el olyan értelemben, hogy annyira elfoglaljon, legjobb esetben mondjuk, az Úr munkája, hogy ebben annyira tevékeny legyél, hogy közben elfelejtsd az Urat.

Ezt bevezetőnek szántam, mert mikor az Úrhoz térünk, és valaki a szemeink elé tárja a Golgotát, mi az egész Golgotát úgy értelmezzük, hogy az Úr mit tett értünk. Ha egy fiatal megkérdezel: mit értesz te a Golgotán? Ő azt feleli: az Úr megbocsátotta a bűneimet, megfizetett az én bűneimért, örök életet kaptam, meg vagyok váltva. De ez a látásmód a Golgotával kapcsolatban önző látásmód. A látásmódunknak egyszer meg kell változnia, és meg kell látnunk, hogy a Golgota elsősorban az Úrért volt. Mit nyert Ő a Golgotával? Természetesen mi áldásban részesülünk a Golgotán, de mit nyert az Úr a Golgotán?

Mikor megtértem, nagyon örültem, hogy valaki, aki hirdette az evangéliumot, azt mondta, hogy a gyülekezet nem megy át a nagy nyomorúságon. Ó, hála az Úrnak! Nem megyünk át a nagy nyomorúságon! Azonban egy idős testvérnő is jelen volt, aki azt mondta: „Testvér, az Úr nem dicsőül meg a szavaid által”. Mi láthatjuk, hogy egyszer csak elvitetünk innen, és örülhetünk ennek. De másrészt látnunk kell azt is, hogy elsősorban nem azért visz el innen bennünket az Úr, hogy ne menjünk át a nyomorúságon, hanem azért visz el, mert vágyakozik. Azt mondta egy testvér, hogy az elragadtatás arról szól, hogy milyen nagyon vágyakozik az Ő szíve mi utánunk. Milyen nagyon vágyik Ő erre. Mi pedig azt gondoljuk, milyen jó lesz nekünk.

Ma reggel, mikor ezen gondolkoztam, Jeremiás jutott eszembe, amikor jöttek a babilóniaiak és Jeremiás a babilóniai nép ellensége volt. És tudjátok, mi történt Jeremiással? Az ellenség tudott róla, és azt mondták: „ha velünk akarsz jönni, jó; ha nem akarsz, maradj itt”. Mi nem vagyunk akármik. Mi az Ő megváltott népe vagyunk. Mi az Ő számára lettünk megváltva. Mi az Övéi vagyunk.

1Thesszalónika 1,6-10: „és ti a mi példánk követőivé lettetek és az Úréi, befogadván az ígét sok nyomorúság közt Szent Szellem örömével, úgyhogy példaképekké lettetek minden hívő számára Macedóniában és Akhájában. Mert tőletek kizendült az Úrnak beszéde nemcsak Macedóniában és Akhájában, hanem minden helyre is kiment a ti Istenben vetett hiteteknek híre, úgyhogy nem szükség nekünk beszélnünk valamit, mert ők maguk hirdetik rólunk, milyen volt a mi hozzátok való bemenetelünk, és hogyan tértetek meg az Istenhez a bálványoktól, hogy az élő és igaz Istennek

szolgáljatok, és várjátok az Ő Fiát a mennyekből, kit feltámasztott halottaiból, Jézust, aki megszabadít minket a jövődől haragtól”.

Héberek 9,24-28: „Mert nem kézzel csinált szentélybe ment be a Krisztus, a valódinak képmásába, hanem magába a mennybe, hogy most megjelenjék az Isten színe előtt érettünk. Nem is azért ment be, hogy sokszor feláldozza magát, mint a főpap minden esztendőben bemegy a szentek szentjébe idegen vérrel; mert akkor sokszor kellett volna neki szenvedni a világ teremtése óta; így pedig egyszer jelent meg az idők végén, hogy áldozata által eltörölje a bűnt. És miképpen el van végezve az emberekre, hogy egyszer haljanak meg, azután pedig ítélet; úgy a Krisztus egyszer áldoztatott meg sokak bűnének hordozására. Másodszor pedig nem a bűn miatt jelenik meg, hanem azok üdvözítéséért, akik rá várnak.”

2Timóteus 4,7-8: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltétezt nekem az igazság koronája, melyet megád nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.”

Jelenések 22,16-17: „Én, Jézus küldöttem el az én angyalomat, hogy ezekről bizonytságot tegyen nektek a gyülekezetekben. Én vagyok Dávid gyökere és ága, a fényes égi hajnali csillag. És a Szellem és a menyasszony azt mondja: Jövel! És aki hallja, mondja: Jövel! És aki szomjúhozik, jöjjön el, és aki akarja, vegye az életnek vizét ingyen.”

Róma 8,20-27: „Mert a teremtett világ a hiábalóság alá van vetve, nem önként, hanem annak akaratóból, aki alávetette abban a reményben, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a romlandóság rabságából az Isten fiai dicsőségének szabadságára. Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és vajúdik mind ez ideig. De nemcsak ez a világ, hanem mi is, a Szellem zsengejének birtokosai, mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fiúvá fogadtatást, testünk megváltását. Mert ebben a reménységben tartattunk meg, de a látható reménység már nem reménység, mert amit lát az ember, miért remélné is azt? Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, türelemmel várjuk. Ugyanakkor a Szellem is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert amiért imádkozunk kell, nem tudjuk úgy kérni, amint kellene, de maga a Szellem esedezik értünk kimondhatatlan fohászokdásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Szellem gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért.”

Hajlamosak vagyunk, hogy úgy tegyünk, amint én is, hogy nagyon örültem annak, amit az Úr Jézus is mond, hogy átmertünk a halálból az életre. Nagyon örültem ennek, és nagyon sokáig ebben a helyzetben maradtam: örültem annak, amit az Úr Jézus Krisztus elvégzett értünk a Golgotán. És természetesen mindnyájan átmegyünk ezen a szakaszon. De azt akarom mondani, testvérek, hogy látjuk, mit mond Pál a 2Korinthus 11-ben: „eljegyeztelek titeket egy férfúinak, hogy mint szeplőtlen szűzet állítsalak a Krisztus elé. Félek azonban...” Pál nem attól félt, hogy a korinthusiak a pokolra jutnak, hanem féltette azt a szeplőtlen szűzet, aki el van jegyezve, hogy az ő tekintete mindig afelé forduljon, aki egy nap eljön, és azután mindig együtt lesznek.

Meg lettünk váltva. Az Úr Jézus Krisztus kifizette az árat a mi bűneinkért. És most várakozunk, és várjuk, hogy eljöjjön. Nem azt mondja, hogy azért jön, hogy megszabadítsa azokat, akik újjászűlettek, nem azt mondja, hogy azoknak hoz szabadolást, akik átmertek a halálból az életre, hanem azt mondja, hogy üdvösséget hoz mindazoknak, akik Őt várják. Mikor reggel felkelek, mikor este lefekszem, ott van ez a gondolataimban? Elgondolkozom ezen, hogy lehet, hogy az Úr eljön? Az én dolgaim rendben vannak-e, ha az Úr eljön? Vagy az történik, mint egy családban, ahol sok gyermek van, és nem osztják el az örökséget, míg eljönnek a gyerekek és veszekednek az örökség miatt. El kell

rendezniünk a dolgainkat. Az Úr azért jön, hogy szabadulást hozzon azoknak, akik Őt várják. Ha várod Őt, akkor az egészen más.

Mikor katona voltam, egy év és négy hónapig tartott a katonai szolgálat. A katonaság után sikerült bejutnom az egyetemre. Amikor még otthon voltam a szüleimnél, nem volt semmilyen felelősségem. Nem sok dolgom volt, azt pedig valahogyan elvégeztem. Nem volt nagy gazdaságunk. És mikor a katonasághoz kerültem, ott bizonyos feladatokat bízta rám, bár én akkor egyszerű katona voltam, nem volt semmilyen rangom. Apámat a hite miatt ismerték és megfigyelték; nem volt párttag, és emiatt sem adtak nekem semmi rangot. Egy alkalommal azonban odahívott az egység parancsnoka, és azt mondta, hogy menjek el Temesvárra, és jelentkezsem a tábornoknál. Én nem is gondoltam arra, hogy ha a tábornok elé megyek, egy kicsit meg kellene nyíratkoznom. Hirtelen új egyenruhát kaptam. És ott álltam a tábornok előszobájában, egy ezredes vezetett be hozzám. És mikor ott az előszobában voltam, az ezredes rakta rendbe a hajamat. Nagyon naiv voltam, nem tudtam, mit jelent megjelenni egy tábornok előtt.

Ezt a példát azért mondtam, hogy megértsük, mi meg lettünk váltva, és meg kell változtatnunk a látásmódunkat. Meg kell értenünk, hogyan tudjuk várni az Urat a mennyből. Hogyan mondhatjuk mi is azt, amikor felébredünk, amikor járunk-kelünk: „és a Szellem és a menyasszony ezt mondja: jövel! És aki hallja, ezt mondja: jövel!” Vagy úgy gondolkozunk, hogy „mi lesz ezzel, mi lesz azzal?” „Mi lesz a gyermekeimmel, mi lesz a gyülekezettel?” „Mi lesz? Nem vagyok felkészülve mindezekre?”

Mi, magunktól nem tudunk tenni semmit. De jöhetünk az Úrhoz, és tehetjük azt, amit itt ír az ige, Jelenések 3,1-3: „A szárdiszi gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az, akinél az Isten hét szelleme és a hét csillag van: tudom a te dolgaidat, hogy az a neved, hogy élsz, és halott vagy. Légy éber, és erősítsd meg a többieket, akik halófélben vannak, mert nem találtam a te cselekedeteidet az én Istenem előtt teljesnek. Emlékezz vissza azért, hogyan kaptad és hallottad, tartsd meg azt, és térj meg (változtasd meg a gondolkodásmódodat)! Ha azért nem vagy éber, eljövök, mint a tolvaj, és nem tudod, melyik órában jövök hozzád.” Nem azt mondja, hogy nyugodtan ülhetsz, mert te az Úré vagy. Vigyázz! Változtasd meg a gondolkodásodat, felfogásodat! Ne láss mindent a te önzésed szemszögéből, hanem azáltal láss mindent, amit az Úr munkál.

És azután azt mondja, 4-6: „De van néhány neved Szárdiszban, azok, akik nem szennyezték be ruháikat, és fehérben fognak velem járni, mert méltók rá. Aki győz, azt fehér ruhába öltöztetik, és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek nevével az én Atyám előtt és angyalai előtt. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Szellem a gyülekezeteknek!”

Ezért, testvérek, ideje, hogy felébredjünk, hogy láthassunk. Látjátok, mi minden történik körülöttünk. Azt énekeljük, hogy „az utolsó idők végét éljük”. A földön vannak jelek. Még nem mutatkoznak jelek az égben, de hamarosan azok is eljönnek. De a Prédikátor 8,5-ben ezt olvassuk: „aki megtartja a parancsolatot, nem ismer nyomorúságot, és a bölcsek szíve megért mind időt, mind ítéletet (és hogy mit kell tenni – románból).” A bölcsek szíve ismeri az időket: milyen időket élünk. És nemcsak ismeri az időket, hanem azt is tudja, mit tegyen. Nekünk ilyen embereknek kell lennünk. Szükséges, hogy ismerjük az időket, lássuk az időket, amik vannak, de ugyanakkor azt is látnunk kell, hogy mit kell tennünk. Az Úr segíthet ebben. Bízunk Őbenne, és ne hagyjuk, hogy sodorjon az ár; és imádkozzunk, hogy olyanok legyünk, akik várják az Ő eljövetelét. Vágyva várjuk az Ő eljövetelét és tudjuk kimondani: „Jöjj el, Uram Jézus!” Ne azért, hogy mi megszabaduljunk a nyomorúságból, hanem hogy találkozzunk Vele. Ámen.